

Eleanor de Jong • Dalila

ELEANOR DE JONG

Dalila

Prevela s engleskoga
Sandra Milanko

Naslov izvornika
Eleanor de Jong
Delilah

Prvo izdanje na engleskom jeziku HarperColins Publisher Ltd. pod naslovom
Delilah © Elenor de Jong, 2011

DALILA

Eleanor de Jong kći je sveučilišnih profesora i odrastala je u Europi, Americi i Ujedinjenom Kraljevstvu. Studirala je povijest i političke znanosti i živi u Londonu sa svojim partnerom. *Dalila* je njezin prvi roman.

ZAHVALE

Četirima stupovima koji priječe da se nada mnom uruši krov – znate na koga mislim – puno vas volim i hvala svima.

Michael Ford iz *Working Partnersa* pomogao mi je odstraniti suho granje ne bi li loza imala bolji urod, a Charles Nettleton upravljao je brodom u izlovljenim vodama. Velika hvala obojici.

Spomenula bih još i Kate Daubney zbog dodatnog istraživanja i silnih keksa.

PRVO POGLAVLJE

Lila! Gdje si?«

Dalila je još više uvukla stopala pod se i zatvorila oči. Znala je da je nitko nije mogao vidjeti — bila je to čarolija njezina gnjezdašca među čokotima, posebice sad, kad su listovi široki i zeleni, a grozdovi počinju zreti na peteljka — no bilo je bolje da se ne miče i da čeka Ekrona da prođe. S obronka iza nje, zvukovi svadbe bili su poput bujice rijeke u daljini.

»Dalila? Znam da si...« čula je kako je zašutio i pročistio grlo gundajući sebi u bradu, trudeći se zadržati dubok glas ne bi li ostavio dojam muškarca kakvim je priželjkivao biti. Po glasu se činio tako blizu; sigurno je u susjednom redu uza zid.

»Znam da si tu negdje, Dalila. Ne možeš ništa skriti od mene!«

Ekronova posljednja riječ zazvučala je strahovito piskutavo u odnosu na ostatak rečenice i Dalila je prigušila hihot u sebi. Čula ga je kako cvili sebi u bradu dok je odmicao po puteljku. Lice mu je dosada vjerojatno crveno poput sunca na zalasku.

Struganje sandala njezina polubrata po prašnjavoj zemlji utihnulo je kad je potragu nastavio niz obronke. Nije mogla razumjeti njegovu žurbu da što prije odraste. Bila bi sretna da zauvijek ima

osam godina, a on je počeo odbrojavati do svojeg dvanaestog rođendana, iako je bio tek za četiri mjeseca.

Kad ga više nije čula, Dalila se ispružila i sjela prekrizanih nogu, naslonjena na čokot. Prstima je prešla po dvjema granama iznad ramena opipavajući zavinutu koru, već smeđu od vrućine konca ljeta. Jedna je grana bila deblja od druge. Otac joj je jednom rekao da bi ovakve grane trebalo vezati uz kolac jer bi tako godinama poslije pružale oslonac biljci. Druga grana, slabija i tanja, ovila se oko snažnije i gušila ju je. Dalila je znala da bi njezin otac, da je tu, odsjekao tu viticu, iako je već sad obećavala bogat urod.

Rastužila se razmišljajući o ocu te je nježno rastvorila lišće kako bi provirila na dolinu u smjeru kuće. Na ovom dijelu obronka nalazila se mala, čudna grba zbog koje se tih nekoliko čokota uzdizalo nad susjedne. Slučajno je naišla na ovo skrovište prije više od godinu dana; spoticala se među pravilnim redovima vinove loze na imanju svojega očuha Akiša dok je bježala glavom bez obzira od majčine vike i obrednog naricanja okupljenih ožalošćenih. To što je potrgala haljinu bila je jedna u nizu strahota tog nesretnog dana.

Ekron je i tad pošao za njom, kao i uvijek kad je bila uzrujana, no umaknula mu je i uvukla se među čokote, brže od njega; njoj je više bilo stalo pobjeći nego njemu uhvatiti je. Promatrala je iz skrivenog kutka zemljoradnike kako lopatama poravnavaju zemlju koju su rastvorili da u nju polože očevo tijelo. Pokop je bio brz, požurili su ga izraelski običaji kojima se jako ponosio. Navečer, dok je njezina majka krpala haljinu, a ona čistila lice od prašine i suza, potpuno je zaboravila Akiševe utješne riječi na grobu — da se ne brine, da će se on brinuti o njoj. Dotad je za nju bio tek očevo poslodavac i čovjek s kojim se rijetko susretala. Bila je premlada da shvati kako će joj jednog dana biti nešto više.

Sada, nakon četrnaest mjeseci, zemlja nad očevim grobom bila je smeđa i glatka poput one koja ga je okruživala, odavala ga je jedino mlada maslina koja je nad njim pružala mršavu sjenu. Akiš je održao obećanje te je danas slavio brak s Dalilinom majkom. Sad su imale novu obitelj, nov dom, pa je svaku noć u molitvama spominjala najvećega filistejskog boga Ela, zahvaljujući mu na do-

broti. Njezina majka ponovno se smijala, a Akiš je bio zaslužan za to. I Ekron kao da je sretan što mu je Dalila i polusestra i prijateljica. No Hemin — eh, Hemin se ne bi nasmiješila ni da joj se na usko lice nasadi glineni osmijeh. I Dalila je znala da bi se Hemin prije razboljela nego Dalilu proglasila sestrom.

»Dakako, Akišu će biti jako teško odgajati to izraelsko dijete u svojoj filistejskoj obitelji...«

Dalila je pustila lišće i nagnula glavu da čuje. Nešto dalje, pored vrela, vidjela je noge dvije žene, stara, naborana stopala u profinjenim sandalama čiju je obojanu kožu zaprašila suha zemlja.

»Boli me što to moram reći, ali nije lako s njom.« Bio je to glas Akiševe prve žene, Arijadne. Glas joj je zvučao službenije, kao da je nastojala zadiviti ženu s kojom je razgovarala. »Uopće nije svjesna što ima, nije svjesna koliko ima sreće.«

»Upravo tako. Ovaj, njezina majka Beula *doima se* ljubazna...«

»Ljubazna taman za Izraelku...«

»No udala se za nekog iz drugog plemena i dobrano višeg društvenog položaja. Akiš zasigurno zna kako će ljudi na to gledati: posljedice takve veze za njega, djecu, za tebe...«

»Nije ni blizu riječ o položaju, dakako. Očito je da ovo ni-pošto ne bih mogla reći Akišu...«

»Žena mužu ne bi smjela otvoreno govoriti što misli...«

»No Beula ipak razgovara s Akišem bez uvijanja, čula sam to...«

Dalila se naježila. Kako se samo Arijadna usuđuje govoriti tako o njezinoj majci? Već je u ranoj dobi primijetila da su postojale razlike između dvaju naroda koji su zauzeli zemlju, no tek je sad, kad su se dva svijeta približila, shvatila da su Izraelci bili nižeg položaja. Rijetko se kad moglo vidjeti Filistejce kako rade u poljima na najžešćem suncu, čak je i u gradu bilo područja kojima se Filistejci nisu željeli kretati bez pratnje. Među radnicima na Akiševu imanju, izraelski i filistejski parovi nisu se družili.

Ispuzala je iz svog skrovišta. Dvije žene i dalje su ćaskale te se polako kretale vraćajući se uz brdo. Dalila je puzala za njima pozorno slušajući.

»No takvi su Izraelci«, govorila je druga žena. »Kao starija žena morat ćeš se pobrinuti da mala Hemin i Ekron odrastu kako spada i da Beulini prostiji običaji ne prijeđu na njih. Dovoljno ti je samo pogledati Dalilu da vidiš kako je neodgojena i nesmotrena; nema ni trunke Heminina držanja, niti zna što joj novi otac predstavlja u zajednici...«

»Lila!«

Dalila je pogledala gore i na početku reda vidjela Ekrona kako joj maše.

»Svagdje sam te tražio. Pa gdje si? Vrati se na zabavu. Moj je otac izričito rekao da te želi vidjeti. Ima kolač od meda koji želi da kušaš.«

Iako je visinom jedva vidjela iznad loze, Dalila je uspravila bradu prema sad utihnulim ženama koje su preko redova zirkale prema prislušivačici. Bahato se nacerila Arijadni te odskakutala po obronku prema Ekronu, znajući da joj kose vijore oko glave. Ujutro joj je majka zbog svadbe pričvrstila kovrče u uredan čvor, omiljen među starijim djevojčicama, te joj je uplela cvijeće nalik svojemu, kako bi bile što sličnije. Cvijeće je davno otpalo ili se zakačilo za grane skrovišta. Dalila za to nije marila. Ako Arijadna i njezina prijateljica očekuju da izgleda kao obična seljančica, onda i može prestati brinuti o tome je li čista i uredna i jednostavno uživati.

Ekron joj se široko nasmiješio te su se zajedno vraćali prema velikoj kući. Gosti su se sad već počeli razilaziti, neki su u skupinama odlazili dugačkim puteljkom prema gradskoj cesti. Nije vidjela ni majku ni Akiša u preostaloj gomili, a nitko se nije obazirao na dvoje djece što su se približavala slamnatom krovu koji je prekrivao jedan rub dvorišta.

»Zar me nisi čula kako te zovem?« rekao je Ekron.

»Nisam.« Dalila mu se široko nasmiješila i raširila oči, baš onako kako je vidjela da Hemin gleda mlade konjušare kad je tražila dopuštenje da pogladi konje. »Trčala sam među redovima.«

»Nisam te vidio.«

»Trčim brzo. I tiho.«

»O, da.« Ekron ju je počeo gladiti po ramenu, a onda mu se ruka odmaknula.

»Što je?«

Ekron je gledao u stopala. »Ništa.«

»Možeš li mi donijeti neko piće? Danas je tako vruće.«

»Što želiš? Ima jedno s ružinim laticama i medom...«

»S limunom. Želim jedno s limunom.«

Ekron joj se blago naklonio. »Nemoj zaboraviti da te otac – ovaj Akiš – ovaj, da želi...« Na to se trgnuo. »Kako ćeš mu se sada obraćati?«

»Oče, valjda, iako mi nije pravi otac...«

»I nemoj to zaboraviti, Dalila«, rekao je glas iza nje.

Hemin je stajala prekrizanih ruku, tapkajući jednim stopalom. Bila je samo godinu dana starija od Dalile, no njezina je haljina bila za odrasle, ista kao i ona koju je nosila njezina majka Arijadna. »Nipošto ne bih željela da ljudi pomisle kako smo nas dvije sestre, Hemin.«

»A ja bih prije iščupala svaki čokot iz zemlje nego da netko za mene pomisli da sam *tvoja* sestra. No to je ipak tvoj posao s obzirom na to da si vinogradarova kći. Pa gdje si? Otac te tražio, a ti izgledaš kao da si se valjala u blatu. Kosa ti je puna izdanaka loze.«

U biti, mala je bila mogućnost da bilo tko pomisli da su njih dvije sestre. Hemin je bila Daliline visine sve do prije dvije godine, no nedavno je naglo narasla te je prerasla Dalilu za pola glave. No tim naglim rastom nije izgubila nimalo mladenačke nezgrapnosti. Dok je Dalilina kosa bila crna kao u vrane, toliko da se pod nekim svjetlom prelijevala u ljubičastu, Heminina je bila smeđa poput zemlje. Oči su joj bile preudaljene te sklone škiljenju, kao da je često bila sumnjičava prema svijetu oko sebe. Zapravo su svi dijelovi njezina lica bili za trunku presićušni. Nos joj je bio ljubak, ali kao kod djeteta, dok su joj se usne činile vječno čvrsto stisnute. Dalilina koža bila je tamnija nekoliko nijansi, usne punije, a oči su joj na rubovima išle ukoso. Hemin ju je zadirkivala tvrdeći da je nešto asirske krvi okaljalo njezino podrijetlo.

Dalila je primijetila da Ekrona više nije bilo pokraj nje. Kako tipično! Nikad se ne bi suprotstavio svojoj sestri. Hemin je rukama pogladila još uvijek savršeno urednu kosu te zaljuljala naušnicama. Bile su nove, darovao joj ih je Akiš. Dalinina polusestra nije gubila priliku da zaljulja njima pred njezinim nosom prije obreda, rugajući joj se što njezine uši još nisu bile probušene.

»Lijepa kuća ne može uljepšati dosadan krajolik«, rekla je Dalila sebi u bradu. Nije imala pojma što je to značilo, no načula je Arijadnu kad je to rekla za njezinu majku tijekom obreda.

»Što si to rekla, ti jedna mala...«

»Hemin?« Dalila je čula oprezni Arijadnin glas iznad glave te ju je pogledala s promišljenom ljupkošću. *Možda jesi njegova prva žena, ali svatko može vidjeti da nikad nećeš biti i najdraža, ne sad.*

U dvorištu je njezina majka, tako lijepa i sretna, sjedila do Akiša i smijala se s njim. Srce joj se zagrijalo kad ju je vidjela u tom raspoloženju. Čak i s očevim hladnim tijelom pod zemljom, osjećala je da ništa ne može pokvariti ovaj dan.

»Donesi Arijadni i meni ružine vode, Dalila«, rekla je Hemin dok je odlazila.

»Uzmi je sama.«

»Donesi nam pića, Dalila. Sjedit ćemo tamo.«

Dalila je isplazila jezik Hemin iza leđa, onda se hitro okrenula u suprotnom smjeru te se zamalo sudarila s Ekronom, koji je držao dva pokala s pićem.

»Donio sam ti tvoje piće s limunom.«

»Hemin želi vode da opere ruke. Možeš li joj je odnijeti?«

»Naravno. Uzmi ovo.« Dao joj je dva pokala, a potom požurio prema stolu s pićima koji je stajao ispod jedne od kolonada u dvorištu. Dalila je polagano pila iz pokala dok je promatrala Ekrona, uživajući u gorčini pića. Odjednom je osjetila vrućinu i umor; umorile su je Hemin i njezina zloća, čak i Ekron i njegov vječni zanos u trčkanju oko nje.

No tu je bila njezina majka koja joj se smiješila s druge strane dvorišta i Akiš, koji se smijao držeći tanjur ne bi li joj privukao

pozornost. Dalila se probila kroz mnoštvo gostiju te se šćućurila između njih dvoje; uzela je kolač s tanjura, dok joj je majka stavila ruku oko struka. Kolač je bio slastan. Akiš je počeo objašnjavati kako je uspio podnijeti pažnju pčela dok je skupljao med, no prekinuo ga je zvuk loma glinenog posuda o kamene pločice.

Žamor je naglo nestao. S druge strane dvorišta nad svojim bratom stajala je Hemin raširenih ruku. Ekron se tresao dok je gledao u mokre komadiće glinenog posuda pokraj stopala.

»Zašto si to napravila, sestro?«

»Pih«, viknula je Hemin. »Nisi moj brat ako primaš naredbe od one male izraelske mačke.«

Dalila je osjetila kako je majka stišće oko struka te je, okrenuvši se, vidjela Akiševu ukočenu čeljust. Ovo je poseban dan za njezina oca. Kako Hemin može biti tako okrutna? Ne bi li prikrila njezinu sramotu, povukla je Akiša za rukav ukrašen vezom.

»Kolači su ukusni«, rekla je. »Pričaj mi još o pčelama.«

Akiševe oči spustile su se na nju te joj je uputio pomalo tužan smiješak. »Imaju gadan žalac, Dalila, ali one samo brane svoj teritorij.«